

3429

מדינת ישראל
הכנסת

פרוטוקול מס' 57/ד
מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ד', כ"ה סיון תשט"ו - 15.6.55
בשעה 09.15

משתתפים:
מ. אונא - היו"ר
כ. אוניה
י. בדר
י. בר-יהודה
ד. בר-רב-האי
ש. הלל
נ. חת
ע. סימון
מ. סנה
י. קליבנוב

מזמנים:
מר ידין - משרד המשפטים
מר אלון - משרד המשפטים

סדר-היום:
חוק הגנת הדיירים, (חלק ב') תשט"ו - 1955

היו"ר מ. אונא: פותח את הישיבה.

סעיף 34
=====

היו"ר מ. אונא: אחרי המלים "לפי בקשת הדייר" ביקשו חברי להוסיף את המלים "שתובש לפני מועד התשלום".

הדוח: לקבל את התיקון ולהוסיף בסעיף 34 אחרי המלים "לפי בקשת הדייר" את המלים: "שתובש לפני מועד התשלום".

מר ידין: אם כתבנו בסעיף 33(ב) "בית-משפט" ולא "בית-דין" - יש לכתוב כך גם בסעיף 34. כי מיבת להיות אחידות. אני מלכתחילה הסכמתי שגם בסעיף 33 יהיה כתוב "בית-דין". אולם מאחר שהוועדה החליטה בסעיף זה לכתוב "בית-משפט" - יש צורך לכתוב זאת גם כאן.

י. בר-יהודה: אם מתעורר ריב רציני בין דיירים - הרי סנישים את המשפט על שורה שלמה של דברים. לא יהיה זה בוח אם על פרט אחד באשמה צריך יהיה להתדיין בפני בית-משפט ועל פרט שני - בפני בית-דין.

מ. אלון: אפשר לכתוב שאם במשפט מתעוררו שאלות הנסמכות בתחום שיפוטו של בית-דין - ימשיך בית-המשפט לדון בהן ולא יפצלו זאת.

א.ב.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

סר ידיו:

אני מציע בכל זאת להשאיר את הסעיפים 33, 34 ו-35 ביחד, ולהעביר את סעיף 36 לפרק המדבר על הפינוי והשייך לבית-המשפט. אז במצאים כל הסעיפים העוזרים לצדדים לבנות לידי הסכם בסמכותו של בית-הדין, ובפרק על הסמכות אפשר להוסיף את ההוראה בענין הסמכות האינצידנטלית. על-ידי-כך אני שומר על האחידות שהיא חשובה מאד בחוק.

הדו"ט:

סעיפים 31, 33, 34 ו-35 שייכים לשיפוט של בית-דין. סעיף 36 יועבר לפרק המדבר על עילות-פינוי. כן תיווסף פסקה הנוגעת לבית-המשפט סמכות אינצידנטלית לדון בפרטים הנוגעים לבית-דין במקרה שהם מתגלים עקב דיון בו.

סעיף 35
=====

ב ת ק ב ל

סעיף 36
=====

היו"ר ס. אונג:

גם בסעיף זה סופיעות הטלים "אם שוכנע בית-המשפט" מאחר שהחלטנו בהזדמנות קודמת להחליף טלים אלו, אני מציע גם כאן לכתוב במקום "שוכנע בית-המשפט שהובטחה זכותו..." - "אם סובטח לדייר..."

ב. אונגיה:

דוקא כאן אני חושב שיש להשאיר את הטלים "אם שוכנע בית-המשפט" כי כל הענין של חילוף הוא בלתי או בנציקטיבי, ושיקולו של בית-המשפט חייב להכריע כאן.

היו"ר ס. אונג:

בלאו הכי יכריע בדבר בית-המשפט. ההבדל הוא רק שאם כותבים "שוכנע בית-המשפט" הרי שאין כל אפשרות של ערעור ואילו אם רוצים לתת אפשרות של ערעור יש לתקן זאת ולכתוב "אם סובטח לדייר..."

הדו"ט:

לקבל את הצעת היו"ר ולהחליף את הטלים "שוכנע בית-המשפט שהובטחה זכותו..." במלים: "סובטח זכותו..."

סעיף 37
=====

י. קליבנוב:

בסעיף 37(3) כתוב בסירוש "מעשה זדון". ומה אם המקרה איננו מקרה של זדון אלא של רשלנות?

היו"ר ס. אונג:

במקרה זה אין עילת-פינוי. אז יש מקום לתביעה אזרחית. אך צו-פינוי יינתן רק במקרה של זדון.

י. בר-יהודה:

בסעיף 37(5) כתוב "להטריד או להרגיז". לדעתי הרגזה איננה יכולה להיות עילה לפינוי. צריך לכתוב לפחות "להטריד בקביעות".

סר ידיו:

כתוב "להטריד כדרכו" וזה מספיק.

א.ב.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

בסעיף 37(7) יש לי שתי הצעות: ג.ח.:

א) בסוף הסעיף הזה במקום הנוסח "בעל-בית אינו עשוי להפיק על-ידי פינוי תועלת..." אני מציע לכתוב: "אם דרוש המושכר לבעל-הבית לקיומו, ומטרת הפינוי היא להפיק תועלת מהמוניטין שהדייר רכש לעצמו באותו המושכר וההפסד מהמוניטין אינו ניתן לפיצוי".

ב) כן אני מציע שהסעיף לא יהיה נוקשה כל-כך. אני מציע לא לכתוב שאין זאת עילה לפינוי" אלא שבית-המשפט יוכל לקבוע.

היו"ר ס. אונג:
אני מציע לחלק את הסעיף לשניים: א) אם אין הוכח דרוש לקיומו של בעל-הבית - אין עילת-פינוי, ללא סתם סמכות לבית-המשפט; ב) אשר לענין של מוניטין - זה כבר בסמכותו של בית-המשפט.

אני מציע בשני המקרים לתת את סמכות ההכרעה לבית-המשפט. ג.ח.:

אני מציע שבשני המקרים יהיה הסעיף נוקשה. ס.ס.:

התולט:
לקבל את הצעת היו"ר ולקבוע שאם אין הוכח דרוש לבעל-הבית לקיומו - אין עילת פינוי, ואין לבית-המשפט סמכות בענין זה; מאידך, להעניק לבית-המשפט סמכות בענין המוניטין.

בסעיף 37(10) בכל מקום שכתוב "והודיע", אני מציע לכתוב: "והעמיד לרשותו של הדייר". ס.ס.:

אשר לסעיף 37(11) - כשנתקבל סעיף זה בוועדה לא דובר על הוספת הטלים הסופיעות בנוסח האחרון בסוגריים. לדעתנו יש משום הגיון בהוספת הטיפא הזו. ס.ס.:

למשל: לאשר את הטיפא של סעיף 37(11) (למחוק את הסוגריים).

ס.ס.:
אשר לסעיף 37 בכללו: - יש אלפים רבים של דיירי-משנה שהדייר הראשי לא השיב את הסכמת בעל-הבית, אבל בעל-הבית שותק אך בכל רגע עלול לעורר את הגעיה ולפנות את דייר-המשנה. ייתכן שדייר-משנה בר בדירה מטויימת במשך ארבע שנים ובעל-הבית לא התעורר לפנותו לטרות שבחזרה בינו לבין הדייר הראשי כתוב בפירוש שאסור לאחדון להשכיר את המושכר לשוכר-משנה. טעום כך אני מציע לנסח סעיף: "שכירות-משנה שלא לפי הסכמת בעל-הבית, ואשר בעל-הבית לא השתמש בזכותו לגביה עד כניסת חוק זה לתקפו כעילה להוצאת צו פינוי - לא תשמש עוד עילה להוצאת צו פינוי". אני מסכים שסעיף זה לא ישמש להבא, בעתיד, אלא לגבי אלה שכבר יושבים בדירות.

ג.ח.:
אני מתנגד להצעה זו משום שהיא תפריע לשכירות-משנה בעתיד. כל דבר המחדד את תשומת-לבו של בעל-הבית לענין שכירות-משנה היום הוא בניגוד לאינטרסים של השוכרים. כי להבא יעשה בעל-בית חשבון: הכנסת הדייר עוד תמשיך ומחזק חוקים, ואז ירצה לחבטיה את עצמו מפני שינויים כלשהם ולא יהיה זה לטובת השוכר.

היו"ר ס. אונג:
אחרי שקיבלנו את סעיף 33(2) האומר שאם רוצה מישהו להכניס דייר-משנה עליו לפנות לבית-המשפט - הרי הסכמה עליה מדבר חבר הכנסת אונגיה אינה ספסלת עוד.

א.ג.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

ג. חמ:

לדעתי הצעתו של חבר הכנסת סנה טיזנברג.
למעשה עד עכשיו, בכל מקרה שבעל-בית קיבל
שכר-דירה והוכח שהוא שתק במשך כל הזמן - דחה בית-המשפט את תביעתו.
רק במקרים שבעל-הבית הוכיח שלא ידע על השכרת הדירה ניתנה אפשרות הפינוי.
לדעתי כל הגנה מוגזמת מחסירה את מצבם של השכירים. דמי-המפתח יעלו,
וייווצר שוק-שחור. אני תומך אפוא בהצעתו של חבר הכנסת אזנר.

החלט: לא לקבל את הצעתו של חבר הכנסת סנה;

המתיינות:

לחבר הכנסת סנה
לחבר הכנסת בר-יהודה.

ג. חמ:

בתחילת סעיף 37 אני מציע לכתוב: "אלה בלבד
הן עילות הפינוי - פרט אם פורש אחדת בחיקוק
אחר". אם אדם נכנס למשל בכוח - צריך שאפשר יהיה לגרוש אותו.

החלט:

לקבל את הצעתו של חבר הכנסת חת ולהוסיף
בתחילת סעיף 37 "פרט אם פורש אחדת בחיקוק אחר".

סעיף 33
=====

היו"ר ס. אזנר:

סעיף זה שארנו אתמול ועלינו לחזור ולהצביע
עליו.

ס. סנה:

בסעיף זה הצעתי סעיף (ב): "לפי הצעת דייר-
משנה רשאי בית-הדין לאשר שכירות שנעשתה בלי
הסכמת בעל-הבית".

החלט: לא לקבל את הצעתו של חבר הכנסת סנה.

המתיינות:

חבר הכנסת ס. סנה
חבר הכנסת י. בר-יהודה.

סעיף 38
=====

ג. חמ:

בסעיף זה אני מציע למחוק את המלה "שוכנע"
ולכתוב: "... רשאי בית המשפט לסרב לתת פסק-
דין של פינוי אם ציטוט העניין לא יהיה זה צורך לתת".

ס. אלון:

פסקה (ב) של סעיף זה קובעת בלאו-הכי שאפשר
להגיש ערעור ולכן אין צורך למחוק זאת.

החלט: לקבל את סעיף 38 כפי שהוצע.

סעיף 39
=====

י. בר-יהודה:

בסעיף 39 (א) כתוב: "לא יינתן פס'ד על פינוי
אלא אם...". אבל בין פסק-הדין וההוצאה-
לפועל יכולים לעבור שלושה חדשים. כשניתן פסק-הדין אולי היה לדייר
סובסס סידור חלוף אבל בעת ההוצאה-לפועל הוברר שאין סידור חלוף. משום כך
אני מציע להוסיף שההוצאה-לפועל של פסק-הדין לא תבוצע אלא רק מהמשכר
אל מושכו אחר.

א.ב.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

ג. חת:

דבר זה לא יהיה צודק, אינך יכול לחייב את בעל-הבית להחזיק את הטידור הטובטח בטשן 3-4 שנים. והרי יכול להיות ערעור ועוד ערעור על פסק-הדין והענין יכול באמת להימשך שנים.

ד. בר-יהודה:

אין זה ענין לשנים, מפסק-הדין הסופי ועד ההוצאה-לפועל לא עוברים יותר מחודשים אחדים.

ה. מר ידין:

בסעיף 40 כתוב ש"בית-המשפט, לרבות בית-משפט לערעורים הנותן פסק-דין של פינוי, רשאי לתת לדייר ארכה של לא יותר משנה". אני חושב שהטידור החלוף צריך להיות טובטח לאותו זמן שבית-המשפט בפסק-הדין שלו קבע כזמן הפינוי. אם הדייר לא ביצל זאת - אין בעל-הבית חייב לשמור עוד את הטידור.

ו. בר-יהודה:

לזאת אני מסכים. אבל עלול/שהדייר רוצה לקיים את פסק-הדין, ובעת המשפט היה לבעל-הבית טידור חלוף. אבל כשמגיעה עת ההוצאה-לפועל מתברר שהטידור איננו, או שלעל-הבית אין הכסף שחשב שיהיה לו וכדומה, והאשמה היא בבעל-הבית, אז צריך הדייר להיות טובטח שלא ייזרק לרחוב.

ז. הלל:

אני מציע לכתוב שאחרי הזמן שבית-המשפט קבע מראש לפינוי - כל הוצאות החזקת הדירה יהיו על חשבון הדייר.

ח. הלל:

בסעיף 39(א) לסחוק מהטלים "שוכנע בית-המשפט ולכתוב במקומן: "אם טובטח לדייר טידור חלוף, ייעמוד לרשותו לכשיפנה את הטושכר או לכשיגיע מועד הפינוי לפי פסק-הדין בהתחשב עם הוראות סעיף 40".

ט. בר-יהודה:

כאן אני מציע להוסיף שבזמן הפינוי בפועל בהתאם לפסק-הדין אם לא היה חלוף בפועל - אי-אפשר יהיה להוציאו מהדירה.

י. היו"ר ס. אונג:

אם בית-המשפט קבע זמן מסויים לפי סעיף 40, צריך שיהיה ברור שבעל-הבית חייב להעמיד את החלוף כעבור אותה תקופה מהזמן שבית-המשפט קבע. אבל בעל-הבית אינו חייב לשמור את החלוף תקופה ארוכה יותר.

יא. הלל:

לקבל את העקרון שהציע היו"ר לפיו יהיה בעל-הבית חייב להעמיד לדייר את החלוף תוך התקופה שקבע בית-המשפט, אבל לא יהיה חייב לשמור אותו לאחר תקופה זו.

יב. סנה:

בסעיף זה אני מציע: "לא יעמוד טידור-חלוף לרשות הדייר בזמן ההוצאה-לפועל של פינוי - יעכב בית-המשפט את ההוצאה לפועל עד להבטחת טידור-חלוף אחר".

יג. הלל:

לא לקבל את הצעתו של חבר הכנסת סנה.

יד. סנה: לחבר הכנסת ס. סנה.

סעיף 40
=====

טו. חת:

בסעיף 40(א) אני תומך בהצעת היועץ המשפטי שדרש לסחוק את כל הסעיף. בית-המשפט משתמש בלאו-הכי בסמכות זו באופן טבעי.

טז. הלל:

לא לסחוק את הסעיף 40(א).

יז. סנה: לחבר הכנסת ג. חת.

א.ב.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

ס. גליל:

את סעיף 40(ב) אפשר למחוק. סעיף זה נותן ארכה אוטומטית של ששה חדשים במקרה שנית-המשפט יקבע/רק חודש אחד. אבל סעיף זה הוא מיותר, כי אם בית-המשפט יהיה בדעה שצריך לתת ארכה של חדשים - הוא לא יתן חודש אחד.

למשל

ההחלטות: להשאיר את הסעיף כפי שהוא מנוסח.

סעיף 41
=====

ג. חת:

בסוף סעיף 41(ב) אני מציע לכתוב: "מסיבה צודקת" במקום "מסיבה שאינה תלויה בבעל-הבית". כי יש דברים התלויים בבעל-הבית ובכל זאת אינו יכול לבצע, והרי בכמה מקומות אחרים כבר כתבנו "במקרים של צדק ליושר".

י. גור:

לדעתי צודק חבר הכנסת חת. סעיף (ג) שומר כבר בשביל הדייר את כל האמצעים החוקיים הכלליים למקרה של אונאה, סרטה וכדומה. לכן גם כאן יש לעשות זאת אמצעי של "Equity". לכן אני מציע לכתוב: "או מסיבה אחרת שבית-המשפט ימצא לצודקת". אני מציע להוסיף זאת בסוף סעיף (ב).

י. בר-יהודה:

אני מתנגד להצעה. בעל-הבית מוכיח בבית-המשפט שיש לו סיבה לזרוק דייר החוצה. לא ייתכן שיעשה זאת ללא חשבון מדוייק מראש.

ההחלטות:

לקבל את הצעתו של חבר הכנסת חת ולהוסיף בסוף סעיף 40(ב) את המלים: "או מסיבה אחרת שבית-המשפט ימצא לצודקת".

המתייגות: חבר הכנסת י. בר-יהודה

חבר הכנסת ס. סנה.

סעיף 42
=====

ב ח ס ב ל

סעיף 43
=====

היור' ס. אונאה:

אולי כדאי היה לקשר את הסעיף הזה עם סעיף 11 בו מדובר על מקרים של התנאה.

סר יריו:

רצוי לעשות זאת, מבלי לאחד את שני הסעיפים. התנאים נשארים אותם תנאים, אבל במקום "רשאי לדרוש פיננסי" יהיה כתוב: "לא נמנע מלדרוש פיננסי".

ס. סנה:

אם הכוונה היא גם לבני המשפחה - צריך לכתוב: "לכשיעלו" ולא "לכשיעלה".

ג. חת:

אני מציע לכתוב: "לכשיעלו ארצה הוא או בני משפחתו".

ההחלטות:

לקבל את הצעתו של חבר הכנסת חת ולכתוב בסעיף 43: "...ופירש בחוזה שכירות בכתב שעל הדייר לפנות את המושכר לכשיעלה ארצה הוא או בני משפחתו, רשאי לדרוש...".

ש. הלל:

אני מציע להוסיף הודעה של ששה חדשים מראש.

ההחלטות:

לקבל את הצעת חבר הכנסת הלל ולהוסיף חובת הודעה של ששה חדשים מראש.

א.ב.

ועדת הוועדה, חוק ומשפט
15.6.55

את ההודעה כול אדם לשלוח מחוץ-לארץ חדשים מספר
לפני שהוא עולה ארצה. אבל את הפיננסי הוא יכול
לדרוש רק כשהוא נמצא כאן.

מר ירדני:

אני מציע לכתוב: "לא יינתן פסק-דין פיננסי
אלא אם שוכנע בית-המשפט...". בעת מתן פסק-
הדין צריך שבעל-הבית יהיה פה, אבל לא בעת תחילת
המשפט.

ג. חת:

הרולט: לקבל את הצעת חבר הכנסת חת.

סעיף 44
=====

לקבל את סעיף 44 בתוספת התיקון על סמכות
אינצידנטלית במשפטים מעורבים.

הרולט:

סעיף 45
=====

זהו סעיף של הוראות מעבר שרובו הועתק מהחוק
הקודם, פרט לסעיף (א) שאינו מופיע בחוקים החדשים.

מר ירדני:

הרולט: לקבל את סעיף 45 כפי שהוצע.

בין הסעיפים 44 ו-45 צריך יהיה להכניס את
הסעיף בענין מוסדות החינוך. סעיף זה יהיה

מר ירדני:

כדלקמן:

"(א) מוסד דתי, חינוכי, תרבותי, רפואי או של
סעד, או מועדון-נוער - המתנהלים שלא למען הפקת רווחים, דינם לענין
חוק זה כדין משרד האסור בסעיף 17(א) (של החוק המדובר על משרדים);

(ב) חצר, גינה או שטח לא בנוי המשמשים
במיוחד את מטרת השכירות של מוסד או מועדון כאמור - חייבים בדמי שכירות.
דמי שכירות אלה ייקבעו כאמור בסעיף 29 (האומר שהצדדים חפשיים לקבוע
את דמי השכירות ואם לא - יקבע זאת בית-המשפט).

"מוסד דתי" הוא מושג רחב מדי. אם כי כתוב
בפירוש שאין זה לצורך פרנסה.

ג. אונג'ה:

אולי טוב לכתוב: "מוסד של דת".

ג. חת:

(א) האם משרד של מפלגה כלשהי יהיה מכונה על-
ידי הסעיף הזה?

י. בר-יהודה:

(ב) כאן כתוב שחצר, גינה וכו' חייבים בדמי
שכירות. האם לפי כדאי לנסח את הסעיף בצורה שאם הם חייבים בדמי שכירות,
יהיה זה לפי סעיף 29? כי אחרת מה קורה אם אין מבקשים דמי שכירות?
למה לקבוע בחוק בפירוש "חייבים"?

לשאלה הראשונה: - משרד מפלגתי כלול בין יתר
המשרדים.

מר ירדני:

אשר לשאלה בענין "מוסד דתי" - אני מציע לכתוב
בדרך-כלל: "מוסד של דת, של חינוך, תרבות, רפואה או סעד" וכו'.

א.ב.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

סר ידיו:

לשאלתו השניה של חבר הכנסת בר-יהודה: - לפי
הפוסדות הסכירים בנין ביחד עם שטחים, ואין חוזים
קובעים את שכר-הדירה בנפרד ואת השכר עבור השטח בנפרד. עכשיו מודדים
את שטח הבנין במטראז' ואילו לשטח מחוץ לו קובעים שכר נפרד. אין הכרח
לקבוע במפורש שחייבים לשלם שכר-דירה עבור השטח, אבל אפשר לכתוב:
"רשאי בעל-הבית לדרוש עבורם (עבור השטחים) דמי שכירות בנפרד". וזאת
במקום להגיד "חייבים דמי שכירות".

ס. סנה:

משרד מפלגתי כלול בין יתר המשרדים. אבל מועדון
מפלגתי אינו כלול, כי כתוב בפירוש "מועדוני נוער".
לכן אני מציע לכתוב: "מועדון של ארגון מפלגתי או נוער".

ג. חת:

זה נוגד את רוח הסעיף. המפלגות יכולות לשלם.

הדו"ח: לא לקבל את האעתו של חבר הכנסת סנה בדבר הכללת
מועדון מפלגתי בין הנהנים.

הסתיינות: לחבר הכנסת ס. סנה
לחבר הכנסת י. בר-יהודה.

י. בר:

אני מציע לכתוב זאת כהכללה: "מוסדות ציבוריים
שאינם מיועדים להפקת רווחים". ללא כל פירוט.

הדו"ח:

לכתוב: "רשאי בעל-בית לקבוע בנפרד
שכר-דירה נוסף על השטח הבנוי".

ס. אלון:

היו מטעם העיריות הערות בנוגע לבתי-ספר, אשר שילמו
עד פתח שכירות לפי סעיף 29. הסכומים ששולמו היו
אפוא גדולים מאד. העיריות הגיעו להסכמים עם בעלי-הבתים והם מבקשים
שהוראות המעבר יחולו לא רק במקרה שהוצא פסק-דין, אלא גם במקרה שהיה
הסכם.

היו"ר ס. אונא:

אני מתנגד להכניס תיקון כזה. יש לי ספקות אם
ההקלות לגבי בתי-ספר הן מוצדקות בכלל, לאור הבלאי
העצום בבתי-ספר.

סעיף 46

=====

נ ת ס ב ל

סעיף 47

=====

סר ידיו:

בסעיף 47(ד) כתוב: "כל מקום בחיקוק אחר המאזכר
הזאת שנוטלה בסעיף זה, יתפרש כמאזכר את ההוראה
או ההוראות המקבילות של חוק זה". סעיף זה נמצא גם בפקודת הפרשנות. למעשה
צריך היה להביא לכאן שורה שלמה של סעיפים המתקנים... חוקים שונים כמו:
הגנת הדייר (חיליים) וכו', חוקים הדחשים התאמה לחקיקה הזאת. כיוון שכל
זה כרגע אינו בידינו, אנו מציעים כרגע את הצורה הזאת של סעיפים 47(ג)
ו-4(ד) ומעבדים הצעה שתבוא אחר-כך בפני המסלה והכנסת לתיקון החוקים ההם
על-ידי חקיקה מיוחדת שתיכנס באמת לכל פרט ופרט של ההוראות ההן ותתאים
אותן למה שנתקבל כאן.

י. בר-יהודה:

לגבי סעיף (ג) יוצא שאם בחוק שאור נקבע דייר
בניגוד למה שנקבע כאן - הדבר נשאר בתקפו.

ס. אלון:

כל מי שהוא דייר לפי חוק אחר נשאר דייר, אלא אם
נקבע במפורש אחרת בחוק זה. ההגנה נשארת לפי מה
שכתוב בחוק זה.

א.ג.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
15.6.55

אני מציע לא לכתוב את סעיף (ד). סעיף זה
ישנו בפקודת הפרשנות וישמש כאן רק נושא
לבתי-משפט.

ג. אה:

אין אני בא לטעון לשכר שטקנה חיקוק אחד,
אלא רק להגן על הטעמו של הדייר או דייר-המטנה.
זכויותיו וחובותיו ייקבעו לפי חוק זה. אבל העובדה אם הוא דייר או דייר-
מטנה תיעשה על יסוד חיקוק קודם - זאת אין לבטל.

ד. סנה:

לדבריו של חבר הכנסת חת: העובדה שכתבו כאן
את פסקה (ד) היא כדי להדגיש ששטן לב לכך
שיש עוד חוקים שאותם יש להתאים לחוק זה.

ה. מלנ:

הדו"ט: להשאיר את סעיף (ד) כפי שהוצע.

סעיף 48
=====

סעיף זה בא כי עדיין לא נקבע אם החוק הזה
ייכנס לתקפו מיד או לא.

מר ירינו:

הדו"ט: אין צורך בהאריך מיוחד. למחוק את
סעיף 48.

סעיף 23
=====

עלינו עוד לחזור ולהצביע בסעיף זה. כאן
היתה הכוונה לקבוע שמי שהיה ביחד עם הדייר,
יהיה מובן, ומוסיפים גם קטינים שעדיין לא היו אז.

הי"ר ס. אונג:

הסעיף כפי שהוא מנוסח חל רק על דירות ולא
על בתי-עסק.

מר ירינו:

הדו"ט: לכלול בסעיף 23 גם בתי-עסק.

הישיבה הבאה ביום ב' הבא בשעה 15.00.

הי"ר ס. אונג:

(הישיבה נועלה בשעה 11.30)